

2^η Διεθνής Biennale Πρακτικής Φιλοσοφίας

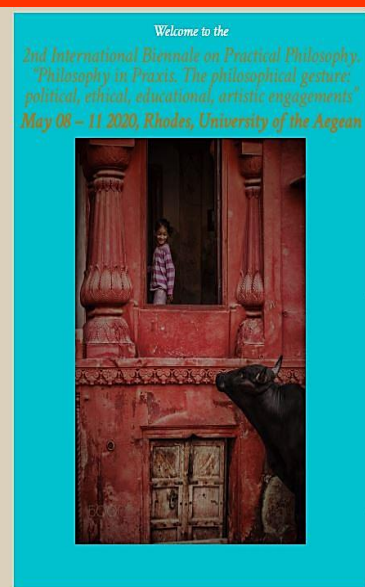
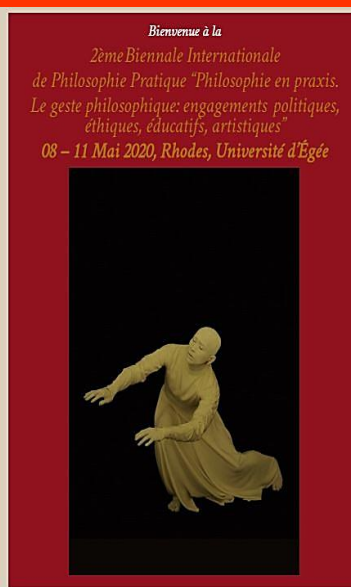
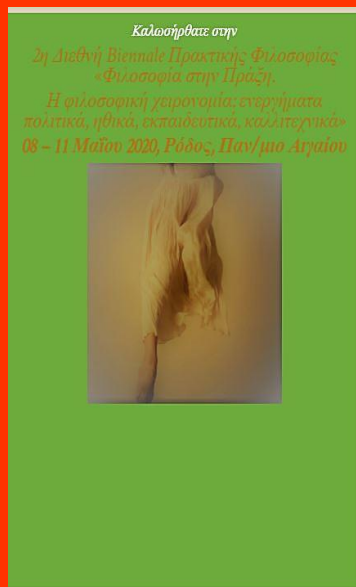
«Φιλοσοφία στην Πράξη. Η φιλοσοφική χειρονομία:
ενεργήματα πολιτικά, ηθικά, εκπαιδευτικά,
καλλιτεχνικά»

8-11 Μαΐου 2020

Εργαστήριο Έρευνας στην Πρακτική Φιλοσοφία (Ε.Ε.Π.Φ.)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/guidelines_for_abstracts_writing_submitting_2020/

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ

Σε μια περίοδο έντονης αμφισβήτησης όσον αφορά στα χαρακτηριστικά των «κρίσεων» που πλήττουν εδώ κι εκεί τις δυτικές κοινωνίες, μία ορισμένη κοινωνική απαίτηση εγείρεται ως προς τη συμβολή της φιλοσοφίας στην αναζήτηση του νοήματος της ύπαρξης και στην εμπειρία μιας ζωής συνεκτικής. Είναι ακόμη δυνατό, εδώ και τριάντα περίπου χρόνια, να μιλάμε για μια ορισμένη «επιθυμία για αναστοχασμό», η οποία, στο επίπεδο των φιλοσοφικών δραστηριοτήτων, εκφράζεται, μεταξύ άλλων, μέσα από πολυάριθμες πρακτικές, περισσότερο ή λιγότερο καινοτόμες, όπως είναι τα φιλοσοφικά καφενεία, τα εργαστήρια φιλοσοφίας για παιδιά, κυρίως μάλιστα τα «φιλοσοφικά δρώμενα», όπου διασταυρώνονται η «επιθυμία για φιλοσοφία» και η «επιθυμία για τέχνη», ή ακόμα, μια ολόκληρη παραγωγή για το ευρύ κοινό, από περιοδικά φιλοσοφίας, στο διάδρομο με τα βιβλία για την «προσωπική ανάπτυξη», μέχρι και χώρους πολιτιστικούς σε εμπορικά κέντρα.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι εύκολο να μαντέψει κανείς ότι η δραστηριότητα των φιλοσόφων διατρέχει τον κίνδυνο να απωλέσει τα ειδικά της χαρακτηριστικά και να πνιγεί σ' ένα άμορφο σύμφυρμα διαφόρων δραστηριοτήτων, επικεντρωμένων, για παράδειγμα, στην πνευματικότητα, την οικολογία, τον οριενταλισμό, τη θεραπεία, την αφύπνιση του εαυτού ή τη δημιουργικότητα. Αντίστροφα όμως, μια στάση άρνησης άνευ όρων απέναντι σε όλες τις νέες μορφές φιλοσοφικών πρακτικών, αν και, ενδεχομένως, μπορεί να ενισχύσει μία αναδίπλωση προς την ιδέα του πανεπιστημιακού «ναού», θα απέκοπτε τους/τις φιλοσόφους από κινήσεις του κόσμου και από δραστηριότητες, με τις οποίες οι άνθρωποι επιχειρούν, ακριβώς, να συνειδητοποιήσουν το πρωτογενές φιλοσοφικό σχέδιο: η φιλοσοφία συνιστά ένα σύνολο ασκήσεων, διότι είναι «ένας τρόπος ζωής, μια μορφή ζωής, μια επιλογή ζωής» (Hadot, P., *La philosophie comme manière de vivre [Η φιλοσοφία ως τρόπος ζωής]*, Παρίσι: Albin Michel, 2001, σ. 154).

Ως εκ τούτου, χωρίς να εγκαταλείπει την αγκύρωσή της σε μια ιστορία και σε ένα σύνολο μεθόδων που συγκροτούν καλά την ιδιαιτερότητά της ως γνωστικού πεδίου, η φιλοσοφία πρέπει επίσης να αποδεχτεί και να αναλάβει τον πρακτικό της χαρακτήρα, δηλαδή:

- τη δυνατότητά της για βοήθεια στη λήψη απόφασης (είναι πρακτικό, αυτό που εμπίπτει στη διαδικασία στο ζήτημα μιας επιλογής, μιας διαβούλευσης, μιας δέσμευσης),
- τη δυνατότητά της για ενσάρκωση σε μια μορφή ζωής (είναι πρακτικό, αυτό που συγκεκριμενοποιείται στις χειρονομίες, είτε ενέργειες είτε συμπεριφορές) ή, ακόμα, την ενσωματωμένη μορφή της,

- τη δυνατότητά της για ανακάλυψη και δημιουργία νοήματος όσον αφορά στις ανθρώπινες δραστηριότητες (είναι πρακτικό, αυτό που μπορεί να εγγράψει το νόημά του μέσα στην εμπειρία των προσώπων),
- τη δυνατότητα της για διερώτηση, κριτική και συζήτηση σε σχέση με αυτό που παραμένει προβληματικό εντός της ανθρώπινης ύπαρξης (είναι πρακτικό, αυτό του οποίου το νόημα παραμένει ανοιχτό, δίχως «αλήθεια» ούτε οριστική απάντηση).

Η φιλοδοξία των διοργανωτών/τριών της Biennale και του Εργαστηρίου Έρευνας στην Πρακτική Φιλοσοφία είναι λοιπόν να επερωτήσει, να ερευνήσει την έννοια της **φιλοσοφικής χειρονομίας** εντός μιας πολυπλοκότητας που δεν θα μπορούσε να συγκαλύψει την επιφανειακή προφάνεια του νοήματός της: τι είναι μια φιλοσοφική χειρονομία; Πώς να την χαρακτηρίσουμε; Πώς κάνουμε μια φιλοσοφική χειρονομία; Σε ποιες πρακτικές εγγράφεται; Και στο μεταίχμιο όλων αυτών: υπάρχουν, εν τέλει, χειρονομίες αυτές καθαυτές φιλοσοφικές;

Πρόκειται, βέβαια, για μία φιλοδοξία όχι τόσο πρόσφατη: από τις αρχαίες πρακτικές του εαυτού στις σχολές φιλοσοφίας μέχρι τη σύγχρονη πολιτική δέσμευση στο όνομα των φιλοσοφικών αρχών, περνώντας από τις μαρξιστικές διενέξεις για τη φιλοσοφία ως «θεωρία της θεωρητικής πρακτικής» ή από τον υπαρξιστικό στοχασμό για τις στάσεις και τις ενέργειες δια των οποίων το άτομο «επιλέγει τον εαυτό του», η φιλοσοφία ήρθε συχνά αντιμέτωπη με τις πρακτικές της εμφανίσεις. Φαίνεται, ωστόσο, ότι η έννοια της «φιλοσοφικής χειρονομίας» συνεχίζει να μην έχει επαρκώς διασαφηνιστεί, ιδίως σ' ένα πλαίσιο του οποίου τον βαθιά προβληματικό χαρακτήρα έχουμε δείξει παραπάνω. μέσα στην «απλότητά» της, συνεπάγεται τουλάχιστον μια στάση ρήξης με τις προεξέχουσες φιλοσοφίες, με τις θεωρητικές αξιώσεις για τον προσδιορισμό των πρακτικών και των σκοπών τους. Στην πραγματικότητα, αυτός ο όρος προτείνεται για να καταδείξει, περιγράψει, προβληματοποιήσει και επεξεργαστεί τον γεωμετρικό τόπο ή την τομή ανάμεσα στο θεωρητικό και το πρακτικό, στο ακριβές σημείο όπου αυτά αρθρώνονται.

Επομένως, η διερώτηση σχετικά με την έννοια της φιλοσοφικής χειρονομίας δεν έχει καμία πρόθεση να καταδικάσει ορισμένα είδη φιλοσοφικών πρακτικών (τη μεταφυσική, για παράδειγμα), ούτε να προωθήσει μονομερώς μία μονάχα όψη φιλοσοφικής χειρονομίας συνοψίζοντας σε αυτήν και μόνο την ουσία της πρακτικής φιλοσοφίας. Σκοπός, επομένως, της Biennale δεν είναι να κατασκευάσει την «αλήθεια» της φιλοσοφικής χειρονομίας, αλλά να αναδείξει την πληθώρα και τη συμπληρωματικότητα νοημάτων, μερικές φορές ίσως συγκρουσιακών, των οποίων και επιχειρούμε την κατανομή σε 4 άξονες εργασίας, στους οποίους, αντίστοιχα, θα κατανεμηθούν και οι προτάσεις για Ανακοινώσεις, Συμπόσια και Εργαστήρια:

- **Άξονας 1. Πολιτική:** Φιλοσοφικές χειρονομίες και η ζωή στην Πόλη

Η φιλοσοφική χειρονομία έναντι της Πόλης, από τον Πλάτωνα και μετά, θέλησε να είναι ριζική. Ύστερα από το θάνατο του Σωκράτη, η σύγκρουση ανάμεσα στον φιλόσοφο και την Πόλη, όπως ανέλυσε η Hannah Arendt, «είχε φτάσει στο σημείο του παροξυσμού της» και «είναι μέσα σε αυτή την κατάσταση, όπου ο Πλάτων συνέλαβε την ιδέα της τυραννίας της Αλήθειας» (*Qu'est-ce que la politique?* [Τι είναι η πολιτική;], Παρίσι: Seuil, συλλ. Points, 2014, σ. 59): ο φιλόσοφος έπρεπε να είναι βασιλιάς. Η μορφή του φιλοσόφου «συμβούλου του πρίγκιπα», συνεχίζοντας να υπάρχει στην καρδιά της Δημοκρατίας, είναι κληρονομιά της. Σήμερα εξαλείφεται. Ωστόσο, η «ανάγκη» για φιλοσοφία στην Πόλη, δεν εξαλείφεται μαζί της. Μια «υψηλή» φιλοσοφία, διαδέχεται μία φιλοσοφία, της οποίας οι χειρονομίες φιλοδοξούν να συμμετάσχουν στον κοινό νου, σε αυτή την αίσθηση «που όχι μόνο έχουμε όλοι από κοινού, αλλά που, επιπλέον, μας κάνει ικανούς να ενσωματώσουμε έναν κόσμο κοινό κι έτσι να τον καταστήσουμε εφικτό» (ό.π., σ. 90) ή ακόμα να απεμπλακούμε ή να απομακρυνθούμε από αυτόν εκλαμβάνοντάς τον ως ένα επιστημολογικό εμπόδιο (Bachelard, G., *La formation de l'esprit scientifique* [Η διαμόρφωση του επιστημονικού πνεύματος], Παρίσι: Vrin, 1938). Ωστόσο, η φιλοσοφία μέσα σε αυτό το κοινό χώρο δεν φαίνεται να έχει κανένα πλεονέκτημα. Θα έχει άραγε κάποιο ρόλο; Υπάρχει για το/τη φιλόσοφο μία ειδική χειρονομία προς όφελος αυτού του κοινού χώρου, που δύσκολα κατασκευάζεται και αναγνωρίζεται;

- **Άξονας 2. Ηθική:** Φιλοσοφικές χειρονομίες, διαμόρφωση & μεταμόρφωση του εαυτού, προσανατολισμός της ζωής.

Για πολλούς άνδρες και γυναίκες του κόσμου μας σήμερα, η αναζήτηση του εαυτού, της προσωπικής ταυτότητας, παίρνει την έννοια της «προσωπικής ανάπτυξης», που έχει καταστεί πλέον η σύγχρονη μορφή της *Bildung*. Πάντως, ένα φαινόμενο τόσο σημαντικό δεν μπορεί να είναι μόνο αποτέλεσμα της μόδας. Αγγίζει θεμελιώδεις κοινωνικές και πολιτισμικές εξελίξεις. Αφορά βαθιά στη σύγχρονη ταυτότητα: αυτό που είμαστε, το πώς αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως ανθρώπινων όντων.

Από την άλλη πλευρά, δεν αποφεύγουμε να διαπιστώσουμε ότι το εκπαιδευτικό μοντέλο που έχει επιβληθεί, αγνοεί ευρέως όλη την παράδοση των ηθικοποιητικών χειρονομιών και των υπαρξιακών ασκήσεων. Η ιδέα σύμφωνα με την οποία η φιλοσοφία θα ήταν μια σφαιρική μορφή εκπαίδευσης είναι πολύ παλιά. Μελετώντας τα αρχαία κείμενα, ο Pierre Hadot επέμεινε στο γεγονός ότι η φιλοσοφία, επειδή είναι μια τέχνη ζωής, αποτελεί ουσιαστικά ένα σύνολο ποικίλων πρακτικών και ασκήσεων, και όχι την κατασκευή μιας τεχνικής γλώσσας προορισμένης για τους ειδικούς (Hadot, P., *Exercices spirituels*

et philosophie antique [Πνευματικές ασκήσεις και αρχαία φιλοσοφία], Παρίσι: Albin Michel, 2002).

Ο άξονας αυτός επομένως, θα φέρει στο φως τις ελάχιστες εκείνες χειρονομίες που οργανώνουν ή αποδιοργανώνουν την ηθική μέσα σε πληθυντικά περιβάλλοντα δίνοντας ακριβώς έμφαση σε αυτό που επιτρέπει στον άνθρωπο να διαμορφωθεί στους κόλπους διαφορετικών συνθηκών, που, ενώ τον οικοδομούν, την ίδια στιγμή τον προκαλούν. Στο συγκεκριμένο πλαίσιο, θα μας ενδιέφερε, για παράδειγμα, επίσης, η φιλοσοφική παρέμβαση σε συνθήκες κλινικής κατάστασης. Διότι, στην πραγματικότητα, εάν βρίσκεται στενά συνδεδεμένη με τη φροντίδα για τον/την άλλο/η στην καρδιά μιας ηθικής πλήρως φιλοσοφικής, απηχεί εξίσου την προβληματική της εμπειρίας: δεν στοχεύει άραγε η φιλοσοφική παρέμβαση να δώσει νόημα στην υγεία και την ασθένεια ως εμπειρία απολύτως ανθρώπινη; Από την άλλη, θέλουμε να καταλάβουμε πώς η φιλοσοφική παρέμβαση αποκαλύπτει εσωτερικά στρώματα στο επίπεδο της ηθικής, καθώς αυτή υπόκειται στις συνθήκες του εκπαιδευτικού επαγγέλματος: ποιες θα ήταν οι χειρονομίες που θα χειραφετούσαν την ηθική ως κίνηση αναστοχασμού;

- **Άξονας 3. Εκπαίδευση:** Φιλοσοφικές χειρονομίες και πολιτισμός της ανθρωπότητας

Είτε στην περίπτωση της διαμόρφωσης του εαυτού είτε στην εκπαίδευση των νέων, η εκπαίδευση δεν θα μπορούσε να εξαντληθεί σε ορισμένες λειτουργικές ενέργειες (ένταξη, κατάρτιση, μετάδοση, αξιολόγηση, κοινωνικοποίηση, πλαisiώση, κ.λ.π.). Παρουσιάζεται μάλλον ως ένα σύνολο φιλοσοφικών χειρονομιών, προορισμένων να μας κάνουν καλύτερους/ες ή, μετριοπαθέστερα, να μας βοηθήσουν να ζήσουμε μια ζωή άξια να βιωθεί, δηλαδή, μια ζωή φιλοσοφική.

Σήμερα, ένα μοντέλο που σημαδεύεται από τον ωφελιμισμό και τον τεχνοκρατικό σχεδιασμό της παιδείας (μοντέλο των δεξιοτήτων, μεταξύ άλλων) προωθεί μια τεχνικιστική αντίληψη της εκπαίδευσης, στην οποία αντιτίθενται πολυάριθμες πρακτικές, που αντλούν από πηγές της αρχαίας παιδείας, της ανθρωπιστικής Αναγέννησης, της *Bildung* ή, πιο πρόσφατα, από το γαλαξία της νέας Εκπαίδευσης, δεδομένου ότι η τελευταία δεν θέλει να περιορίζεται σε «τεχνικές διδασκαλίας», αλλά εξακολουθεί να φέρει ένα φιλοσοφικό και πολιτικό σχέδιο.

Η Biennale θα μπορέσει, επομένως, να διερευνήσει τουλάχιστον δύο κατηγορίες προβλημάτων:

*Σε εννοιολογικό επίπεδο, θα είναι ενδιαφέρον να διερευνήσει τα όρια της έννοιας της «χειρονομίας» στην εκπαίδευση, τόσο διακρίνοντάς την από

έννοιες, όπως αυτές των ασκήσεων, των πρακτικών, των ενεργειών, των στάσεων όσο και συνδέοντάς την με εκείνες. Ως προς τι το να χαμογελάμε σε ένα παιδί, αλλά επίσης να του απευθύνουμε μια επίπληξη, συνιστούν φιλοσοφικές χειρονομίες; Ως προς τι επαγγελματικές χειρονομίες στο χώρο της εκπαίδευσης μπορούν να αποκαλούνται «φιλοσοφικές»;

*Σε πρακτικό επίπεδο, οι συμμετοχές θα μπορούν να επικεντρωθούν σε παραδείγματα φιλοσοφικών εκπαιδευτικών χειρονομιών και στην υλοποίησή τους. Στον τομέα αυτό, οι καθημερινές εμπειρίες στις σχολικές τάξεις και τους εκπαιδευτικούς χώρους μπορούν να συνεξεταστούν με τις πρακτικές, στις οποίες οδηγούν ειδικά παιδαγωγικά και εκπαιδευτικά ρεύματα.

- **Άξονας 4. Καλλιτεχνικός:** φιλοσοφικές χειρονομίες και αισθητικές εμπειρίες

Η σύγχρονη τέχνη και η σύγχρονη φιλοσοφία γνωρίζουν σήμερα μια κοινή περιπέτεια. Τα όρια ανάμεσα στην τέχνη και στη φιλοσοφία συγχέονται. Γίνεται μάλιστα λόγος για «φιλοσοφική έμπνευση της σύγχρονης τέχνης» (Moeglin-Delcroix, A., *Les artistes contemporains et la philosophie* [Οι σύγχρονοι καλλιτέχνες και η φιλοσοφία], *Revue d'esthétique*, 44, 2003). Ο/Η καλλιτέχνης/ίδα όχι μόνο διαβάζει τους/τις φιλοσόφους και εμπνέεται από αυτούς/ές, αλλά εγγράφει τη φιλοσοφική διερώτηση στο καλλιτεχνικό πράττειν. Οι «performances» είναι καταρχήν διερωτήσεις της εμπειρίας: αποδέχονται την πρόκληση που, σύμφωνα με τον Dewey, η τέχνη θέτει στην φιλοσοφία, «πρόκληση που ως διακύβευμα έχει την κατανόηση, διεύρυνση και βελτίωση της εμπειρίας» (Barbereau, Y., «Expérience et performance. Fragments d'un dialogue pragmatique» [Εμπειρία & performance. Αποσπάσματα ενός Πραγματικού διαλόγου], στο: Moeglin-Delcroix, ό.π.). Σε ποιο βαθμό αυτή η φιλοσοφία μπορεί να αποδεχτεί αυτή την πρόκληση μέσα στον ίδιο της τον εαυτό, στους κόλπους του ίδιου της του πράττειν στην ιδιαιτερότητά του; Σε ποιο βαθμό η φιλοσοφική χειρονομία δύναται να μετέχει σε αυτήν την κατανόηση, αυτήν την διεύρυνση και αυτήν την μεγέθυνση της εμπειρίας; Εμπειρία φιλοσοφική και εμπειρία καλλιτεχνική, χειρονομία φιλοσοφική και χειρονομία καλλιτεχνική μπορούν να τροφοδοτήσουν η μια την άλλη, να συνεργαστούν; Αυτές οι διερωτήσεις και αυτές οι πρακτικές, κοινές στην τέχνη και τη φιλοσοφία, βρίσκουν ωστόσο τις απολήξεις τους στην εκπαίδευση. Όχι μόνο πολλαπλασιάζονται οι αναφορές στην τέχνη και στους/στις καλλιτέχνες/ιδες ως εκπαιδευτικές εναλλακτικές, αλλά ολοένα και περισσότερες γίνονται οι εκπαιδευτικές πρωτοβουλίες που επιχειρούν τη σύζευξη μεταξύ καλλιτεχνικής και φιλοσοφικής παρέμβασης.

ΔΟΜΗ

Στο πλαίσιο της προβληματικής των τεσσάρων αξόνων:

Άξονας 1. Πολιτική: Φιλοσοφικές χειρονομίες και η ζωή στην Πόλη

Άξονας 2. Ηθική: Φιλοσοφικές χειρονομίες, διαμόρφωση & μεταμόρφωση του εαυτού, προσανατολισμός της ζωής

Άξονας 3. Εκπαίδευση: Φιλοσοφικές χειρονομίες και πολιτισμός της ανθρωπότητας

Άξονας 4. Καλλιτεχνικός: φιλοσοφικές χειρονομίες και αισθητικές εμπειρίες

Η Biennale θα αναπτυχθεί σε πέντε μέρη:

I. Προφορικές Ανακοινώσεις

Συντονιστές:

Άξονας 1: Adalberto Dias de Carvalho (Porto) & Jean-François Dupeyron (Bordeaux)

Άξονας 2: Didier Moreau (Paris 8) & Jacques Quintin (Sherbrooke)

Άξονας 3: Jean-François Dupeyron (Bordeaux) & Didier Moreau (Paris 8)

Άξονας 4: Alain Kerlan (Lyon 2) & Έλενα Θεοδωροπούλου (Ελλάδα/Πανεπιστήμιο Αιγαίου)

Για οδηγίες σχετικά με τη συγγραφή & την υποβολή των προτάσεων, πατήστε [εδώ: http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/](http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/)

II. Εργαστήρια

Η φιλοσοφική χειρονομία στην πράξη

Συντονίστρια:

Έλενα Θεοδωροπούλου (Ελλάδα/Πανεπιστήμιο Αιγαίου)

Ο στόχος των Εργαστηρίων αφορά στη διερώτηση, προβληματοποίηση, εμβάθυνση, πρόκληση, ενεργοποίηση, στον πολλαπλασιασμό της πραξεολογικής εμπειρίας και την ανάδυση/δημιουργία χώρων πειραματισμού με/για τη φιλοσοφία μέσω των αναπαραστάσεων, των ερμηνευτικών και των ποικίλων μορφών ανάπτυξης της στους σύγχρονους χώρους της εκπαίδευσης, του πολιτισμού, της κοινωνίας και της πολιτικής. Αυτή η ανάγκη πρόκλησης σχετίζεται εξάλλου με αυτό που ο Walter

Benjamin είχε ήδη αντιληφθεί και θεματοποιήσει και ο Giorgio Agamben έχει επεκτείνει: την Κρίση της Εμπειρίας. Η ένδεια (της) εμπειρίας έχει χαρακτηρίσει τη νεωτερική εποχή. Δεν είναι αυτή η ελλειμματική εμπειρία που επιδιώκουν στις μέρες μας να «επισκευάσουν» οι πολυάριθμες προσφορές του συρμού για προσωπική ανάπτυξη σε μία αγορά που ανθίζει; Η φιλοσοφία δε μπορεί να αρκείται στο να καταγγέλλει τέτοιες προσπάθειες. Μπροστά στην κρίση της εμπειρίας, την ένδεια της εμπειρίας, τι μπορεί να κάνει η φιλοσοφία ως εμπειρία; Τι μπορεί να κάνει για να αποκαταστήσει την εμπειρία, όχι μόνο θεωρητικά, αλλά πρακτικά; Τι είναι η φιλοσοφική εμπειρία; Πώς συμμετέχει στη διαμόρφωση του εαυτού;

Τα «Εργαστήρια» επιχειρούν να δημιουργήσουν φιλοσοφικές εμπειρίες, «ασκήσεις σκέψης» (Arendt, H., «The Gap between Past and Future», in: *Between Past and Future: Eight exercises in political thought* [«Το Κενό ανάμεσα στο Παρελθόν & το Παρόν», στο: *Ανάμεσα στο Παρελθόν & το Μέλλον. Οκτώ ασκήσεις στην πολιτική σκέψη*], Νέα Υόρκη: Viking Press, 1968).

Στη βάση αυτή, προτείνονται τέσσερις τουλάχιστον δοκιμαστικοί μηχανισμοί για την ανάπτυξη των «Εργαστηρίων»: οι πειραματικές έννοιες, τα αυθεντικά ερευνητικά ερωτήματα, η διαλογική διαδικασία, το φιλοσοφούν σώμα. Οι παραπάνω μηχανισμοί κάνουν διακριτή τη δομή των «Εργαστηρίων» έναντι των προφορικών ανακοινώσεων &, για το σκοπό αυτό, αναμένεται να λαμβάνονται υπόψη & στη διαμόρφωση των προτάσεων που θα κατατεθούν.

Προτεινόμενη δομή των προτάσεων:

Θεωρητικό πλαίσιο

Κίνητρο & στόχος/οι του εργαστηρίου

Αποτύπωση της προβλεπόμενης διαδικασίας

Αναφορά σε τυχόν αξιοποίηση υλικού στο πλαίσιο της διαδικασίας

Για οδηγίες σχετικά με τη συγγραφή & την υποβολή των προτάσεων, πατήστε [εδώ: http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/](http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/)

III. Στρογγυλά Τραπέζια

Συντονιστές:

Άξονας 1: Adalberto Dias de Carvalho (Porto) & Jean-François Dupeyron (Bordeaux)

Άξονας 2: Didier Moreau (Paris 8) & Jacques Quintin (Sherbrooke)

Άξονας 3: Jean-François Dupeyron (Bordeaux) & Didier Moreau (Paris 8)

Άξονας 4: Alain Kerlan (Lyon 2) & Έλενα Θεοδωροπούλου (Ελλάδα/Πανεπιστήμιο Αιγαίου)

Κατατίθεται (σύμφωνα με τις Οδηγίες,) πρόταση από το/τη συντονιστή/τρια του ΣΤ με τη θεματική/τίτλο, τα ονόματα & τις ιδιότητες των συμμετεχόντων/ουσών

Οργάνωση του ΣΤ:

- Αριθμός Συμμετεχόντων/ουσών: 4-6
- 5' παρουσίαση από κάθε συμμετέχοντα/ουσα του ΣΤ
- Συζήτηση μεταξύ των συμμετεχόντων/ουσών & του κοινού

Ο/Η συντονιστής/τρια του ΣΤ:

- Έχει την ευθύνη του τρόπου συνεργασίας μεταξύ των συμμετεχόντων/ουσών (π.χ. ανταλλαγή κειμένων, σημειώσεων κ.ο.κ.ε.)
- Συντονίζει τη συζήτηση κατά τη διάρκεια του ΣΤ
- Συντονίζει την υποβολή κειμένων για τα Πρακτικά της Biennale από τους/τις συμμετέχοντες/ουσες, εφόσον αυτό αποφασιστεί (είτε θα αποσταλεί ένα κοινό κείμενο είτε ένα ξεχωριστό κείμενο από τον/την κάθε συμμετέχοντα/ουσα

Για οδηγίες σχετικά με τη συγγραφή & την υποβολή των προτάσεων, πατήστε [εδώ: http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/](http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/)

IV. e – Posters

Συντονιστές:

Άξονας 1: Adalberto Dias de Carvalho (Porto) & Jean-François Dupeyron (Bordeaux)

Άξονας 2: Didier Moreau (Paris 8) & Jacques Quintin (Sherbrooke)

Άξονας 3: Jean-François Dupeyron (Bordeaux) & Didier Moreau (Paris 8)

Άξονας 4: Alain Kerlan (Lyon 2) & Έλενα Θεοδωροπούλου (Ελλάδα/Πανεπιστήμιο Αιγαίου)

- Τα e-posters πρέπει να δημιουργηθούν με power point
- Αριθμός διαφανειών: μέχρι 6

- Θα πρέπει να αποσταλούν από τους/τις συγγραφείς σε προθεσμία που θα ανακοινωθεί μετά τις 10 Ιανουαρίου
- Τα e-posters θα παρουσιάζονται σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο της Biennale
- Οι συγγραφείς θα έχουν τη δυνατότητα να διαλέξουν ανάμεσα σε μια e-poster προβολή ή e-poster συνεδρία. Στην περίπτωση της συνεδρίας, θα έχουν 5' για παρουσίαση & 3 λεπτά για συζήτηση
- Οι συγγραφείς πρέπει να δηλώσουν, εάν επιλέγουν την απλή προβολή των e-posters ή τις συνεδρίες e-projects, από τις 10 Ιανουαρίου έως τις 29 Φεβρουαρίου
- Μετά το πέρας των εργασιών, τα e-posters θα είναι διαθέσιμα σε ειδικό χώρο της ιστοσελίδας της Biennale

Για οδηγίες σχετικά με τη συγγραφή & την υποβολή των προτάσεων, πατήστε [εδώ:http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/](http://practphil-biennale.aegean.gr/home_page_biennale_2020/registration_biennale_2020/guidelines_biennale_2020/)

V. Πειραματισμοί και Πρακτικές

Η φιλοσοφική χειρονομία εν εκθέσει

Συντονίστρια:

Έλενα Θεοδωροπούλου (Ελλάδα/Πανεπιστήμιο Αιγαίου)

Στο βαθμό κατά τον οποίο τα Εργαστήρια θέτουν ως στόχο να δώσουν στους/στις συμμετέχοντες/ουσες στην Biennale τη δυνατότητα να βιώσουν, να μοιραστούν την πρακτική διάσταση της φιλοσοφίας και, στο ίδιο πνεύμα, να πειραματισθούν με αυτήν, ο χώρος της έκθεσης και των performances, προσφέρει προς θέαση και αναστοχασμό ένα σύνολο υλοποιήσεων, όπου η φιλοσοφική χειρονομία, που εμπλέκεται σε διάφορες μορφές πράξης (καλλιτεχνικές, πολιτισμικές, εκπαιδευτικές, κλινικές), συνιστά εξίσου μια χειρονομία πολιτισμική και κοινωνική. Αυτές οι υλοποιήσεις, παραγωγές, δημιουργίες, μαρτυρίες, που θα προτείνονται με τη μορφή έκθεσης, καλλιτεχνικής performance, ταινίας, εκπαιδευτικής παρέμβασης in situ, θα επαναλαμβάνουν εξίσου τα βασικά ερωτήματα της Biennale.